

Projekt
z dnia 14 kwietnia 2010r.

Uchwała Nr
Rady Miejskiej w Ostrołęce
z dnia

w sprawie ustalenia nazwy skweru

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym /Dz.U. z 2001r. Nr 142, poz. 1591 ze zm./ uchwala się, co następuje:

§ 1.

1. Ustala się, iż skwer położony na terenie miasta Ostrołęki przy ul. Mikołaja Kopernika nosić będzie imię „**Prezydenta Lecha Kaczyńskiego**”.
2. Szczegółową lokalizację skweru określa załącznik do uchwały.

§ 2.

Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Ostrołęki.

§ 3.

Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Mazowieckiego.

UZASADNIENIE

do projektu z dnia 14 kwietnia 2010r. uchwały Rady Miasta Ostrołęki w sprawie ustalenia nazwy skweru

Na wieść o tragicznej katastrofie lotniczej pod Smoleńskiem w dniu 10 kwietnia br. wielki smutek ogarnął Polaków niezależnie od poglądów politycznych czy oceny sytuacji społecznej w kraju. Śmierć Pana Prezydenta Lecha Kaczyńskiego, jego Małżonki i wielu wspaniałych, oddanych Ojczyźnie ludzi jest bez wątpienia wielką stratą dla całego narodu. Wszystkim im winniśmy modlitwę i pamięć, a także wdzięczność za zaangażowanie dla spraw, którym służyli.

Aby uczcić niepodległościową działalność Lecha Kaczyńskiego oraz jego pracę na rzecz przywracania godności narodowej i świadomości historycznej proponuję nazwanie skweru przy ulicy Mikołaja Kopernika imieniem **Prezydenta Lecha Kaczyńskiego**.

Jest cała lista patriotycznych dokonań w tak nagle zgasłym życiu Prezydenta RP, ale z proponowanym miejscem wiązą Go dwa niezbywalne.

Pierwsze – to wieloletnia praca na rzecz przywracania Świadomości i Pamięci Narodowej, przywracania godnego miejsca zapomnianym bohaterom, patriotom, którzy powiedzieli NIE najeźdźcom z zachodu i wschodu. To dzieło przejawiające się w budowie Muzeum Powstania Warszawskiego, jakże spóźnionego pomnika wdzięczności i szacunku dla Podziemia Niepodległościowego Warszawy. To trwająca przez całą kadencję praca przywracania nam żywym, wymazanych z pamięci przez komunistyczną historię Żołnierzy Wyklętych, którzy od Tatr, przez Ziemię Świętokrzyską, Kurpie, Warmię i Mazury aż do Pomorza stawiali opór stalinowskiej hegemonii. Tej, która legła u podstaw PRL, jako założycielskie kłamstwo katyńskie.

Drugie – to obecność Pana Prezydenta Kaczyńskiego 24 października 2008 roku w Ostrołęce i odsłonięcie Pomnika Poległych i Pomordowanych Żołnierzy Antykomunistycznego Podziemia Zbrojnego oraz Mieszkańców Cywilnych Ziemi Ostrołęckiej, którzy Padli Ofiarą Terroru Komunistycznego. To podniesienie do najwyższej państwowej rangi tego wydarzenia, w którym wzięło udział tysiące ostrołęczan, by oddać hołd setkom swoich zapomnianych i wykreślonych z historii bohaterskich przodków. To miejsce, będące też symbolicznym grobem wielu Żołnierzy Wyklętych, wydaje się być najodpowiedniejszym, by nosić imię Tego, kto przez całe życie o ich godność się upominał.

Lech Aleksander Kaczyński (ur. 18 czerwca 1949 w Warszawie - zm. 10 kwietnia 2010 w katastrofie lotniczej w Smoleńsku) – obecny Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej. Prezes Najwyższej Izby Kontroli w latach 1992-1995, minister sprawiedliwości w rządzie Jerzego Buzka w latach 2000-2001, prezydent Warszawy w latach 2002-2005, polityk związany z prawicą niepodległościową.

Doktor habilitowany nauk prawnych, profesor nadzwyczajny UG i UKSW, specjalista w zakresie prawa pracy. Lech Kaczyński był absolwentem Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego. W 1980 uzyskał stopień doktora na Uniwersytecie Gdańskim z zakresu prawa pracy. W 1990 uzyskał stopień doktora habilitowanego rozprawą pt. Renta socjalna. Był profesorem nadzwyczajnym Uniwersytetu Gdańskiego (1996-1999), a od 1999 Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie.

Urodzony w rodzinie żołnierza AK Rajmunda Kaczyńskiego i sanitariuszki Szarych Szeregów Jadwigi Kaczyńskiej z domu Jasiewicz. Lech Kaczyński był przez całe życie związany z opozycją demokratyczną i antykomunistyczną. W 1968 był uczestnikiem wydarzeń marcowych. Od grudnia 1976 był współpracownikiem kierowanego przez Zbigniewa Romaszewskiego Biura Interwencji Komitetu Samoobrony Społecznej KOR.

Prowadził szkolenia z zakresu prawa pracy dla robotników. Od 1978 działał w Wolnych Związkach Zawodowych. W sierpniu 1980 był doradcą Międzyzakładowego Komitetu Strajkowego w Stoczni Gdańskiej. Jako prawnik był autorem części zapisu porozumień sierpniowych. Był szefem Biura Interwencyjnego, kierownikiem Biura Analiz Bieżących MKZ. W 1981 został delegatem gdańskiego NSZZ Solidarność na I Zjazd Krajowy Delegatów NSZZ Solidarność, wybrany członkiem Komisji Programowej. Przewodniczył zespołowi do spraw uregulowania stosunków z Polską Zjednoczoną Partią Robotniczą. W czasie stanu wojennego był internowany w Strzebielinku od grudnia 1981 do października 1982. Od 1983 brał udział w posiedzeniach Tymczasowej Komisji Koordynacyjnej, od stycznia 1986 członek TKK, członek Regionalnej Komisji Koordynacyjnej NSZZ Solidarność w Gdańsku. W latach 1987-1989 był sekretarzem Krajowej Komisji Wykonawczej NSZZ Solidarność.

Przez lata był bliskim współpracownikiem Lecha Wałęsy – lidera Solidarności i późniejszego prezydenta Polski. Od grudnia 1988 był członkiem Komitetu Obywatelskiego przy Lechu Wałęsie.

Od lutego do kwietnia 1989 brał udział w obradach Okrągłego Stołu (gdzie zasiadał w zespole do spraw pluralizmu związkowego) oraz w tajnych naradach w Magdalence. Od kwietnia 1989 był członkiem Prezydium Krajowej Komisji Wykonawczej NSZZ Solidarność. W maju 1990 został wybrany pierwszym wiceprzewodniczącym Komisji Krajowej NSZZ Solidarność. Zrezygnował z funkcji po przegranej walce z Marianem Krzaklewskim o fotel przewodniczącego Solidarności w lutym 1991.

Był senatorem I kadencji (1989-1991) i członkiem Obywatelskiego Klubu Parlamentarnego. Był również posłem na Sejm I kadencji (1991-1993) z listy Porozumienia Centrum (nigdy nie będąc formalnie jego członkiem). Od marca do października 1991 był ministrem stanu do spraw bezpieczeństwa w Kancelarii Prezydenta Lecha Wałęsy nadzorującym pracę Biura Bezpieczeństwa Narodowego. Postulował lustrację i dekomunizację w życiu publicznym. Był kandydatem na urząd Prezydenta Polski w wyborach w 1995. Od lutego 1992 do czerwca 1995 pełnił funkcję prezesa Najwyższej Izby Kontroli. W czerwcu 2000 zastąpił Hannę Suchocką na stanowisku ministra sprawiedliwości w rządzie Jerzego Buzka oraz prokuratora generalnego. W roku 2005 został wybrany na urząd Prezydenta RP, który sprawował do tragicznej śmierci 10 kwietnia 2010 roku.

Nadanie nazwy skwerowi nie wiąże się ze skutkami adresowymi i finansowymi dla mieszkańców.